

EEN GROTE BEPROEVING

(LIEFDE IN DE SNEEUW, BOEK 3)

ROZ MARSHALL

Een
grote
beproeving

Roz Marshall

Een grote beproeving
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Roz Marshall

Oorspronkelijke titel: *The Racer Trials*

Vertaling: Anoeck Kessels

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Tamara Haagmans

Eerste uitgave mei 2021

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Woensdag 15 februari

SCHOTLAND

Ben keek naar de valentijnskaart in zijn hand. Het was voor het eerst dat hij geen idee had wie de afzender zou kunnen zijn.

In het verleden was het namelijk overduidelijk geweest; iemand met wie hij datete, een meisje op school dat duidelijk een *crush* op hem had of een handtekening waardoor alle mysterie en intrige al was verdwenen.

Maar deze kaart was anders.

Op een onopvallende, met blauwe balpen geschreven, grote X na, was er niets op geschreven. Niets bijzonders aan de gedrukte tekst aan de binnenkant van de kaart: 'Wil jij mijn Valentijn zijn?' Niets aparts aan de hartjes en bloemen in de illustratie. Ze waren misschien wat vrouwelijk, maar zeker niet merkwaardig, dus daar viel verder niets uit op te maken.

Hij draaide de envelop om. Niets vreemds aan het geprinte adres, behalve dan dat het niet handgeschreven, maar geprint was. Dit hield in dat de persoon – *zij?* – een computer had of er in ieder geval toegang toe had. Net als een printer. Niets ongewoons aan het label; wel was de kaart geadresseerd aan ‘B. Dalton’, wat betekende dat de persoon zijn achternaam wist. Een groot deel van zijn skileerlingen viel hierdoor af – op de leerlingen na die hem herkenden van de dagen dat hij nog wedstrijdskiër was of van die enkele keren dat hij bij *Ski Sunday* was verschenen. Ook aan de postzegel was niets vreemds te zien – een normale postzegel met het hoofd van de koningin tegen een gekleurde achtergrond en daaroverheen een onleesbaar poststempel.

Eigenlijk was er helemaal niets opmerkelijks te zien.

Het enige opmerkelijke aan deze valentijnskaart? Hij was niet op Valentijnsdag bezorgd.

* * *

BEN ZAT OP ZIJN BED IN DE TWEEPERSOONSKAMER DIE HIJ MET MARTY DEELDE. Hij was blij dat hij die avond als eerste was thuisgekomen van het feest van de skischool. Als Marty diegene was geweest en de kaart op de deurmat had gevonden, had hij hem er eindeloos belachelijk mee gemaakt.

Hij keek er nog eens bedachtzaam naar en stopte de kaart toen terug in de envelop om hem vervolgens onder zijn kussen te leggen. Net op tijd, zo bleek. Met een harde klap vloog de deur van hun slaapkamer open en kwam Marty al wankelend de kamer binnen met een arm om Monique heen. Ze was een nogal sletterige leerling die eindelijk een skileeraar had weten te strikken.

‘O, sorry maat, ik wist niet dat je thuis was.’ Marty gebarde naar zijn gezelschap.

‘Je kent Monique al, toch?’

'Ja.' Ben knikte, pakte vervolgens zijn slaapzak, korte broek en T-shirt en liep naar de deur. 'Ik zal jullie verder met rust laten,' zei hij, terwijl hij toekeek hoe Monique Marty naar het andere bed trok.

Aan het einde van de hal klopte Ben op Zoë's en Debbies kamerdeur. Het bleef stil.

Voorzichtig duwde hij de deur open, maar de kamer was donker. *Het ziet er naar uit dat Zoë met die Ollie is, mooi.*

Hij deed het licht aan en liep naar Debbies lege bed. Terwijl hij zijn slaapzak uitsloeg, rook hij een vage bloesemgeur. Hij glimlachte. Zelfs nu zijn huisgenote in het ziekenhuis lag, was het net alsof ze er nog was.

HOOFDSTUK 2

Vrijdag 17 februari

JUDES VOETSTAPPEN GALMDEN door de lege winkel. In de vroege ochtend leek die op de een of andere manier nog kaler dan ooit. Misschien kwam het doordat Mike weg was en niet meer in de flat boven verbleef.

Met haar handen in haar zij keek ze om zich heen en probeerde ze de winkel te bekijken door de ogen van een klant. De winkel zag er ietwat vervallen en onaantrekkelijk uit; de schappen waren maar half gevuld en het zag eruit alsof alles wel een likje verf kon gebruiken. Ze drukte haar lippen op elkaar. *Ik moet hier wat aan doen. Ik moet een manier vinden om geld te verdienen in de zomer, zodra de sneeuw weg is.*

Nu haar man Allan in Nieuw-Zeeland was en hij om onverklaarbare redenen niet bijdroeg aan het huishouden, was het Judes verantwoordelijkheid geworden om genoeg geld binnen te halen, zodat ze de kosten van levensonderhoud voor haarzelf en hun tienerdochter Lucy kon betalen. Met haar werk als grafisch vormgever verdiende ze niet

genoeg om de rekeningen te kunnen betalen. Maar gelukkig had de skischool deze winter goed gedraaid, mede dankzij de goede sneeuwval en de paar nieuwe klanten die ze had binnengehaald. Het weer in Schotland was echter wisselvallig, waardoor ze blij mocht zijn als ze tot Pasen door konden gaan.

We hebben een extraatje nodig voor in de zomer. Ik moet er nu alvast over na gaan denken. Er was alleen niemand beschikbaar die de winkel kon runnen tot het skiseizoen voorbij was of totdat Allen terugkwam.

Ze slikte. Als hij terugkomt.

* * *

Debbie werd vergezeld door haar favoriete verpleegkundige en schuifelde langzaam vanuit de afdeling op de begane grond via de receptie richting de hoofdingang van het ziekenhuis. Het was al enkele dagen geleden sinds het ongeluk waarbij ze haar rib had gebroken, maar eindelijk lieten ze haar gaan. Ze kon dan ook niet wachten om weer thuis te zijn.

Thuis? Ze glimlachte bij zichzelf. Terug naar het dorp. Het was fijn om weer buiten te zijn; in de vrieskou die de achterkant van haar keel deed tintelen en de maffe, steriele ziekenhuislucht verdreef.

Boven haar begon de bewolkte hemel donkerder te worden en ging de late namiddag langzaam over in een kille winteravond. Op de parkeerplaats stond Callums zilverkleurige hatchback stationair te draaien; de uitlaat pufte kleine wolkjes die langzaam weer vervlogen. Toen hij haar zag naderen, sprong haar collega uit de auto, pakte hij Debbies tas van de verpleegkundige over en maakte hij de autodeur voor haar open.

'Bedankt voor alles,' zei Debbie tegen de verpleegkundige,

die haar een schouderklopje gaf en terugliep naar de klappen. Terwijl Debbie een stap dichterbij de auto zette, dacht ze na over de beweging die ze moest maken om in te kunnen stappen.

‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg Callum.

‘Ik geloof van niet.’ Ze gebruikte de autodeur als steun en ging voorzichtig op de bijrijdersstoel zitten. Haar gezicht vertrok bij iedere pijscheut.

‘Heb je veel pijn?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik overleef het wel.’

‘Ik zal de gaten in de weg zoveel mogelijk proberen te vermijden, al zal dat wel moeilijk worden. De wegen hier hebben nog meer oneffenheden dan het gezicht van een puisterige tiener.’

‘Jeetje,’ mompelde ze tegen hem. ‘Niet vergeten dat je me niet mag laten lachen. Daarvoor heb ik te veel pijn.’

Callum sloeg op een komische manier tegen zijn voorhoofd. ‘Sorry!’

De rit verliep verder zonder problemen en gelukkig kwamen ze onderweg maar weinig gaten tegen. Een half uur later kwamen ze aan bij de Victoriaanse villa die ze samen met de andere jonge skileraren huurden. De koplampen doorboorden de avondschemer en verlichtten het grind van de oprit totdat de auto met een knerpend geluid voor de veranda tot stilstand kwam.

‘Blijf zitten,’ beval Callum om zich vervolgens om de auto heen naar de bijrijderskant te haasten. Hij pakte haar elleboog en hielp haar de trap op richting de voordeur.

Op de bovenste trede bleef ze even staan om nog eens diep adem te halen. Haar longen vulden zich met de bedwelvende, frisse geur van vochtige pijnbomen, turfgrond en houtrook – de geur van ‘White Cairns’, een geur die te herkennen was uit duizenden. Debbie glimlachte en duwde de deur open. *Fijn om weer terug te zijn.*

‘Het is Marty’s taak om te koken vanavond,’ zei Callum, die een wenkbrauw omhoogtrok. ‘Dus misschien dat je toch liever in het ziekenhuis was gebleven om te eten.’

Ze begon te grinniken en drukte vervolgens haar arm tegen haar borst vanwege een pijscheut die haar overviel.

‘O, sorry,’ zei Callum met een beteuterd gezicht. ‘Helemaal vergeten. Niet lachen, hoesten of niezen. Sorry.’

Ze knikte totdat ze weer kon praten. ‘Ik heb nog wat pijnstillers nodig.’

‘Ik ga je tas wel even halen.’

‘Dank je wel. En ook bedankt voor de lift.’ Ze glimlachte naar hem en herinnerde zich hun gesprek van een paar avonden geleden toen ze nog in het ziekenhuis lag. Het gesprek over het mogelijk delen van een kamer. ‘O, hebben jij en Zoë trouwens nog van kamer gewisseld? Of heb je besloten dat toch niet meer te doen?’

Terwijl hij al bijna bij de auto was, bleef hij staan. ‘Nou ja, Ben heeft in jouw bed geslapen, omdat Marty die Monique hier mee naartoe had meegenomen. We hebben je over haar verteld, toch?’ Ze knikte. ‘Dus Zoë en ik hebben van kamer geruild, omdat zij hem niet met Marty wilde delen.’

‘Slaapt Ben vanavond op de bank dan?’

‘Waarschijnlijk wel ja. Maar Monique gaat morgen gelukkig naar huis.’

‘Oké.’ Ze liep weer terug naar binnen en schuifelde richting haar kamer. *Hun* kamer. Het was een raar idee dat haar nieuwe kamergenoot een jongen was. Maar Callum was aardig en hij was vast leuker om een kamer mee te delen dan Zoë. Hij was tenminste vriendelijk tegen haar. En ook nog eens aangenaam gezelschap om mee te praten. Alleen daarom al was het de moeite waard om eventuele ongemakkelijke momenten voor lief te nemen?

CALLUM ZETTE DEBBIES TAS OP HET BED EN DRAAIDE ZICH NAAR HAAR TOE. 'Heb je hulp nodig bij het uitpakken van je spullen?'

Ze tuitte haar lippen. 'Ik denk dat dat wel gaat lukken. Maar toch bedankt.'

Hij knikte en pakte zijn iPod op. 'Laat maar even weten als ik je ergens mee kan helpen,' zei hij, en begon de draden van zijn oordopjes te ontwarren.

'Eigenlijk, Callum,' zei Debbie, terwijl ze haar toilet-spullen aan het uitpakken was. Hij keek op. 'Zullen we wat basisregels afspreken? Zoals de handdoek aan de deurklink hangen?'

'Oké. Wat dacht je van – als jij niet aan mijn kleren komt, kom ik ook niet aan die van jou?'

Ze proestte. 'Nu zie ik beelden voor me van jou in een van mijn topjes. En dat ziet er niet al te best uit!'

'En – niet terugpraten als ik praat in mijn slaap,' stelde hij met een brede glimlach voor.

'Praat jij in je slaap?' Ze was bezig met het opschudden van de kussens op haar bed.

'Soms. Dat is wat ze mij hebben verteld.'

'Ik bedoelde eigenlijk meer de standaardregels, zoals een pyjama dragen in bed en niet topless rondlopen.'

Hij moest zijn lach onderdrukken. 'O, daar geef ik niks om hoor. Mij hoor je niet klagen als je topless wil rondlopen.' Hij probeerde een verdere gedachte te stoppen. *Focus!*

Ze begon te giechelen, trok vervolgens een gezicht en hield een arm tegen haar borst. 'Oké, zullen we daar ook iets over afspreken? Probeer mij niet te laten lachen totdat mijn rib weer genezen is.'

Hij hield zijn handen omhoog. 'Sorry! Het is moeilijk om een gewoonte te doorbreken.'

'O, en omkleden in de badkamer?' Ze maakte een rits van haar tas open en haalde daar haar boek uit.

'Is goed.' *Anders wordt het wel heel moeilijk.* Hij knikte. 'En niet aan mijn make-up komen, oké? Blauwe oogschaduw zal je *niet* goed staan.'

'Dat meen je niet!' zei ze.

'Zoals ik al zei; het is nou eenmaal moeilijk om een gewoonte te doorbreken.' Hij haalde zijn schouders op. 'Sorry.'

Ze liet zichzelf op bed zakken, ging tegen de kussens aan zitten en opende haar boek. 'Oké, dan zal ik voortaan pyjama's gaan dragen en niet aan je make-up komen. Als je het niet heel erg vindt, ga ik nu dit boek uitlezen. Ik wil weten of ze nog lang en gelukkig leven!'

Ik ook, dacht Callum, terwijl hij het beeld van Debbies rondingen in haar pyjama probeerde te onderdrukken.

Ik ook.